

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Tertius, Sive Exempla Divinae Irae, Per Opera Poenitentiae, Nobis
Leniendae - Per Quadragesimam Anno M. DC. XLVIII. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 2. Virginis consilium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48194](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48194)

DEI CREDEN-
DAM ESSE FOR-
NITENTI.
1. Reg. 22. 5.

Psal. 6: 7.
Ibid. 7. 12.

Gen. 4. 33.

Psal. 50. 1.

II.
S. Antonin.
p. 2. Chron.
c. 4. f. j. ex
Vinc. c. 79. &
de S. Bablio
scripserunt

eum peccantem sunt secuti, etiam poenitentem sequerentur. Ad poenitentiam autem eum multa pertraxerunt, nimirum Gad Propheta, conscientia & fœditas peccati, minæ & iustitia Domini; sed inprimis diuina bonitas, potestas, & clementia, quæ eum in spem veniæ erexit. Hinc eum per poenitentiam volens se Deo submittere, dixit: *Nonne Deo subiecta erit anima mea?* tandem velut causam eius subiectionis adiecit: *Semel locutus est Deus, duo hæc audisti, quia potestas Dei est, & tibi, Domine, misericordia.* Hæc duo per fidem Deus loquitur in anima peccatoris, ad viam reducendi; scilicet ad eum Deum esse misericordem, vt velit omnes homines saluos fieri, neque vllum ad eum esse sceleratum, quem non velit in viam reducere salutis. Quod supra docuimus. Superest alia peccatoris machina, qua hominem ad desperationem impellit, vt ei suggerat, eum res illius venisse, siue ob inueteratam consuetudinem, siue ob enormitatem & multitudinem scelerum, quæ superat multitudinem arenæ maris, vt Deus ei amplius non possit ignoscere. Nam & hoc significauit Cain dicens: *maior est iniquitas mea, quam vt veniam merear.* Et perinde est, siue misericordia Deo, siue potestas negetur: vtraque est enim in se æqualis, & infinita. Et video non solum quosdam grauissimos peccatores in eam hæresin delabi, vt putent, credantque, Deum non posse nimis profundè lapsos educere de lacu miseriæ; sed etiam quosdam pios, & qui Dei potentiam infinitam profitentur, viros in ea opinione esse, vt saltem nobis de quibusdam generibus peccatorum sit desperandum, eosque in suis sordibus relinquendos, ne oleum & opera perdat. Ad hos quoque errore liberandos accipite exemplum, è quo, potentia diuinâ manifestè intellecta, ad eiusdem Dei clementiam recurrere, & quotidie dicere discatis: *Miserere mei, Deus.* Numquam enim hoc dicet, qui putauerit, frustra dici, Deumque non posse iuare quosdam peccatores.

S. Antoninus Archiepiscopus Florentinus, in parte 2. chronicorum, atq; ante eum alij testantur, eximia eruditionis, sanctitatis, & authoritatis Episcopum fuisse D. Basilium. Cui etiam multum opinionis addidit, quod sequitur Factum. Circa An. Domini 370. imperante Valente, Cæsare in Cappadocia, Proterius quidam erat, homo locuples, & prouecta ætate; qui, quia viribus

viribus defectus videbat, se orationi, & templis vacare amplius non posse; vnicam prolem seruitijs diuinis destinabat. Erat enim illi filia eximia venustatis, quam vnà cum opibus statuerat Deo consecrare. Neque illa aliud cupiebat, iam spe plena, quòd mundi diuitias cum Christi thesauris, terram cum caelo, turbas mentis cum serenissima tranquillitate commutauisset. O quam incertæ sunt mortalium cogitationes? Quam fideliter ille monuit? *Tene, quod habes, vt nemo accipiat coronam tuam?* Quot, quanti, que homines iam animo habitant apud Deum; & velut Angelus ille, qui posuit pedem suum dextram super mare, sinistrum autem super terram, dum corpore sunt in procelloso hoc mari, mente in caelo degunt; tamen consilia sua retractant; & coronam suam amittunt: aut certè Numini causam dant, vt eos finat respicere retro, postquam manum suam iam ad crucis aratrum applicauerunt?

Neque tentator deest, qui semper exubat in exitium nostrum, & consilia coquit, ad pias hominum voluntates euertendas. Sine igitur puella illa indiligentiùs se custodiens, siue malus Genius virtuti eius inuidens, siue aliud quid in causa fuerit, magnam Virgo incidit in tentationem. Erat in eadem familia seruilis quispiam, qui oculos licentiùs in illam mittens cœpit oris in ea atque sermonis gratiam obseruare. Et flammam traxit, quasi qui stipulam igni admouisset. Cœpit igitur illius amoribus calefcere, ardere, consumi. Nullam ille omisit occasionem Virginis aspiciendæ, enimuerò etiam, per causam quamcumq; compellendæ. Illi, vbicumque poterat, officia sua deferebat: illi honorem quâ vultu, quâ gestu exhibebat: illi munuscula vel furto aliunde subducta donabat; vt proinde puella nimia honoris obseruatio suspecta videretur, & dexterè declinanda. Quid enim ingenua in homine seruo; quid opulenta in pauperculo; quid casta in impuro proco, & Dei sponsa in mancipio amaret? Itaque, quantum amiebatur, tantum ipsa à lenocinante abhorrebat. In seruo autem contrarium eueniebat. Nam quòd vidit illam magis refugere, eò ille magis negata cupiebat, incendium in dies augente Orco. In eo fitis vehementiùs accenditur, cui a stuanti potus negatur; ita spes, qua differtur, affligit animam. Indomita

Nazianz.
Nyssa. Hieronym.
Suidas, Philosterg.
Theodoret.
Amphilochius,
&c.

VIRGINIS
CONSILIVM.
Apo. 3. 12.

Apo. 10. 2.

III.
SERVI AMOR.

Pro. 13. 2.

bestia.

K 2